

Arrest

nr. 228 841 van 18 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 november 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeker op 7 augustus 2013 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Verzoeker werd als gevolg hiervan op 2 oktober 2013 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 2 september 2018.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 maart 2018 de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd verzoeker op 21 maart 2018 ter kennis gebracht.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 30 augustus 2018 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer

naam : [S.]

voornaam : [S.S.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

Krachtens artikel 11, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 23/11/2012 diende u als niet-begeleide minderjarige asielzoeker een asielaanvraag in. Op 08/08/2013 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 09/08/2013 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 02/10/2013 een A-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 02/09/2018.

Op 21/11/2017 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaren behalve voorlopige hechtenis van 19/09/2017 tot 21/11/2017 wegens diefstal, op een persoon van wie de bijzonder kwetsbare toestand duidelijk was of de dader bekend was.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 11/01/2018 op basis van artikel 49/2, § 4, tweede lid (en artikel 55/4, §2) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd.

In het licht van de heroverweging van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te bieden op deze nieuwe elementen te reageren, werd u op 02/02/2018 door het CGVS via een aangetekend schrijven uitgenodigd voor een nieuw gehoor op 21/02/2018. U kwam evenwel niet opdagen en bijgevolg liet u na medewerking te verlenen bij het onderzoek naar deze nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20/03/2018 besliste het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan u op 21/03/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS oordeelde dat uit de motivering en de strafmaat van het vonnis d.d. 21/11/2017 duidelijk blijkt dat u ernstige feiten van openbare orde pleegde en uw subsidiaire beschermingsstatus bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, § 2, diende te worden ingetrokken. Het CGVS oordeelde dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende geen beroep in tegen voormelde intrekkingbeslissing van het CGVS, waardoor deze definitief werd.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen.

U werd op 08/06/2018 in de gevangenis te Antwerpen op de hoogte gebracht van uw administratieve situatie, met name dat overwogen werd uw verblijfsrecht te beëindigen. U werd uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U was niet bereid om de vragenlijst in het kader van uw hoorrecht in te vullen en te ondertekenen omdat u verkoos deze samen met uw advocaat en/of sociaal assistent door te nemen en in te vullen. U werd er van op de hoogte gebracht dat u binnen de 15 dagen vanaf de betekening van deze vragenlijst alle documenten en elementen diende over te maken aan de DVZ. U gaf geen gevolg aan dit schrijven en bijgevolg kan de DVZ bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf enkel rekening houden met de actueel in uw administratief dossier aanwezige elementen. Hierbij wordt, in toepassing van artikel 11, § 3, derde lid, (en van artikel 74/13) van de wet van 15 december 1980, rekening

gehouden met de aard en de hechtheid van uw gezinsband, met de duur van uw verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met uw land van herkomst. We merken op dat u in het kader van uw asielaanvraag d.d. 23/11/2012 verklaarde het Rijk op 22/11/2012 te zijn binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het overgrote deel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht en we werden niet in het bezit gesteld van informatie of elementen waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Het loutere feit dat u bijna 6 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Integendeel herhalen we dat u op 21/11/2017 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaren wegens diefstal, op een persoon van wie de bijzonder kwetsbare toestand duidelijk was of de dader bekend was. In het vonnis werd gesteld dat u zeer laakbare feiten pleegde die getuigen van een gebrekkig normbesef en een gebrek aan respect voor andermans eigendom en belangen. Bovendien werd u op 26/06/2018 opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen, ditmaal tot een gevangenisstraf van 2 jaren voor diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

We brengen bovendien in herinnering dat u het naliet ons in het bezit te stellen van alle documenten en elementen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten. U bracht derhalve geen enkel element aan waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor. Indien u alsnog over nauwe banden met de Belgische samenleving zou beschikken, liet u na dit aan te tonen.

In het kader van uw asielaanvraag d.d. 23/11/2012 verklaarde u tijdens uw gehoor bij de DVZ d.d. 05/03/2013 aangaande uw familiale situatie geen in België verblijvende familie- of gezinsleden te hebben. U gaf aan dat uw vader, moeder, broer en twee zussen op dat ogenblik in Afghanistan verbleven. U verklaarde zelf een alleenstaande man te zijn zonder kinderen. Tot slot maakte u melding van een in Nederland verblijvende oom. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat u over familiale banden in België beschikt en zoals reeds vermeld, liet u na de DVZ in het kader van de heroverweging van uw verblijfsrecht in het bezit te stellen van dergelijke informatie. Op heden zijn we bijgevolg niet in het bezit van enige indicatie dat u in België enige band van familiale aard opbouwde. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Betreffende uw medische situatie, herhalen we dat u geen gevolg gaf aan de voormelde vraag om aanvullende documenten en elementen en wij derhalve enkel met de actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening kunnen houden. Tijdens uw gehoor bij de DVZ d.d. 05/03/2013 - in het kader van uw asielaanvraag - maakte u geen gewag van enig medisch probleem en bracht u gedurende uw gehele asielprocedure geen enkel attest of element aan dat er op wijst dat u medische problemen ervaart. Sindsdien werd de DVZ niet in het bezit gesteld van enige informatie van medische aard."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis op. Hij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen op 30 augustus 2018 en op 5 september 2018 (postdatum + drie werkdagen) aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Verweerder wijst erop dat artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat in casu het verzoekschrift binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing moest worden ingediend. Hij stelt dat derhalve 5 oktober 2018 de laatste dag was om het verzoekschrift aan de Raad te verzenden terwijl het verzoekschrift in voorliggende zaak pas op 18 juli 2019 aan de Raad werd overgemaakt.

3.2. De Raad merkt op dat artikel 62, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

"Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;
2° per bode, met ontvangstbewijs;
3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;
4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder de bestreden beslissing op 30 augustus 2018 heeft verzonden naar een adres waar verzoeker blijkens een uittreksel uit het Rijksregister reeds sedert 16 maart 2018 niet meer verblijft.

Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing op 5 september 2018 (postdatum + drie werkdagen) rechtsgeldig aan verzoeker ter kennis werd gebracht waardoor 5 oktober 2018 de laatste nuttige dag was om een beroep in te dienen. Er ligt ook geen ander stuk voor dat de Raad toelaat vast te stellen wanneer verzoeker effectief in kennis werd gesteld van de volledige inhoud van de bestreden beslissing en te oordelen dat het beroep niet tijdig zou zijn ingesteld.

De door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid is, gelet op het voorgaande, ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 11, § 3 en 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"1. Op 20 maart 2018 ging de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over tot intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Op basis hiervan kan de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijfsrecht van onbepaalde duur intrekken, zoals bepaald in artikel 11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet [...].

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Dit betreft aldus een discretionaire bevoegdheid en geen gebonden bevoegdheid.

Dit wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing, aangezien ook de gemachtigde stelt: "gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde, kan beslissen om uw verblijf te beëindigen" (stuk 1, pagina 1-2;[...]).

Indien de gemachtigde zou overgaan tot de intrekking van het verblijf, dan dient de gemachtigde van de staatssecretaris zich te houden aan de bepalingen van artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde dient namelijk bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, met de duur van het verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst:

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de

betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Door de verzoekende partij wordt betwist dat de gemachtigde in de bestreden beslissing een zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt van deze elementen.

2. De verzoekende partij wijst tevens op de bescherming van artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

3. Door de gemachtigde wordt gesteld dat verzoeker niet bereid zou zijn geweest om een vragenlijst in te vullen in het kader van zijn hoorrecht (gelet op artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet). Hij zou ervan op de hoogte zijn gebracht dat hij "binnen de 15 dagen vanaf de betekening van deze vragenlijst alle documenten en elementen diende over te maken aan de DVZ". Vervolgens wordt het verzoeker verweten dat hij hieraan geen gevolg heeft gegeven.

Verzoeker betwist deze vaststelling. Hij maakt kenbaar dat hij weldegelijk de medewerking wil geven zodat de gemachtigde met deze informatie kan rekening houden bij het beoordelen van het dossier van verzoeker.

Artikel 62, §1, eerste lid Vreemdelingenwet stelt: "Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden".

Hierom dringt zich een schending op van artikel 62, §1 Vreemdelingenwet.

4. Verzoeker had zijn persoonlijke situatie kunnen toelichten die in casu moet worden beoordeeld alvorens de bestreden beslissing kan worden genomen.

Verzoeker is meer dan 2,5 jaar in begeleiding geweest bij de dienst MMZ Kiosk Joba Vluchtelingenwerking voor jongeren — Autonom Wonen (zie stuk 7). Verzoeker woonde zelfstandig onder begeleiding op een studio in Antwerpen. In de bijgevoegde brieven wordt beschreven hoe verzoeker het moeilijk had, maar wordt hij omschreven als iemand met een groot hart en een vriendelijke jongen. Er wordt beschreven hoe het leven van verzoeker met ups en downs ging doordat hij ernstig leed onder alles wat er met hem en zijn familie is gebeurd. Er staan ook verschillende positieve boodschappen te lezen, zoals zijn veerkracht en de stage die hij volbracht bij Opnieuw & Co. Hiervan brengt verzoeker overigens apart een schrijven van voor waarin verzoeker op een zeer positieve manier wordt omschreven (zie stuk 8). Dit pleit, temeer als tegengewicht voor de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker, voor het engagement van verzoeker. Verzoeker spreekt Nederlands en heeft op regelmatige wijze lessen gevolgd (in het Nederlands). Hij brengt hiervan de bewijzen voor onder stuk 9, hetgeen pleit voor de integratie van verzoeker door het spreken van één van de landstalen.

Verzoeker herinnert eraan dat, indien de gemachtigde zou overgaan tot de intrekking van het verblijf, de gemachtigde van de staatssecretaris zich dient te houden aan de bepalingen van artikel 11, § 3, derde

lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde dient namelijk bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, met de duur van het verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst:

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

[...]

Deze elementen kunnen de gemachtigde ervan weerhouden om het verblijf van verzoeker te beëindigen. Zoals reeds uiteengezet, beschikt de gemachtigde immers over een discretionaire bevoegdheid en geen gebonden bevoegdheid om het verblijf van verzoeker te beëindigen.

Met bovenvermelde elementen werd ten onrechte geen rekening gehouden, doordat verzoeker niet op een rechtmatige manier werd gehoord (conform artikel 62, §1 Vreemdelingenwet) alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 62, §1 Vreemdelingenwet dringt zich hierom op.

5. Verzoeker wijst erop dat, zelfs ongeacht of verzoeker werd gehoord, de gemachtigde - in alle omstandigheden - dient rekening te houden "met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst". Deze verplichting vloeit rechtstreeks voort uit artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Met bovenvermelde elementen (zie in het bijzonder de stukken 7, 8 en 9) werd evenwel geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De gemachtigde stelt zo onder meer foutief dat niet zou blijken dat verzoeker "ondertussen één van de officiële landstalen machtig" is of dat verzoeker "bewijzen van tewerkstelling" heeft of elementen van integratie. De bijgevoegde stukken bewijzen het tegendeel.

De gemachtigde handelt hierom onzorgvuldig en schendt artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Omdat ook het privéleven van verzoeker beschermd wordt onder artikel 8 EVRM, blijkt tevens dat de noodzakelijke belangenafweging door de gemachtigde niet op een zorgvuldige manier alle belanghebbende elementen heeft overwogen.

Hierom dringt zich een schending op van artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 8 EVRM.

6. Verzoeker merkt nog op dat, zelfs indien zou blijken dat er zich geen schending opdringt van artikel 62, §1 Vreemdelingenwet, het nog steeds aan de gemachtigde toekomt om de nodige inspanningen te verrichten om informatie te verkrijgen over de situatie van verzoeker, gelet op de verplichting in hoofde van verweerder op grond van artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet (en artikel 8 EVRM).

Het blijkt niet dat de gemachtigde deze inspanningen heeft verricht om de persoonlijke situatie van verzoeker correct in te schatten, zoals het contacteren van de begeleiding of sociaal assistent van verzoeker. Men heeft enkel rekening gehouden met de aanwezige elementen in het administratief dossier, zonder verder onderzoek te verrichten.

Verzoeker benadrukt het belang van dergelijk onderzoek, omdat de gemachtigde - in alle omstandigheden - dient rekening te houden "met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Deze verplichting vloeit rechtstreeks voort uit artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet en impliceert dat de gemachtigde alle nodige stappen zet om deze informatie te verkrijgen. Het horen van verzoeker is hiervan slechts één onderdeel, maar dient hiertoe niet te worden gereduceerd. Het is aan de gemachtigde om aan te tonen dat deze stappen werden gezet, maar dat bijkomende informatie niet kon worden bekomen.

Buiten het - betwiste - horen van verzoeker werden er evenwel geen stappen genomen door de gemachtigde (er wordt ook niet gesteld dat deze stappen onmogelijk waren) en wordt er enkel rekening gehouden met de informatie waarover men reeds beschikte (zoals dit reeds aanwezig was in het administratief dossier van verzoeker), zonder de persoonlijke situatie van verzoeker verder in overweging te nemen (hetgeen nochtans relevant is en wordt weergegeven in de bijgevoegde stukken).

Ook hierom dringt zich een schending op van artikel 11, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 8 EVRM."

4.2.1. Artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer verweerder overweegt om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven te beëindigen of in te trekken, de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte moet worden gebracht en dat hem de mogelijkheid moet worden geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een dergelijke beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat de betrokken vreemdeling vanaf de ontvangst van het document waarbij hij op de hoogte wordt gesteld van het feit dat de kans bestaat dat zijn verblijf wordt beëindigd of ingetrokken over een termijn van vijftien dagen beschikt om de relevante elementen schriftelijk over te maken. Deze termijn kan worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De stukken van het aan de Raad voorgelegde administratief dossier tonen ook duidelijk aan dat verweerder, vooraleer de bestreden beslissing te nemen en meer specifiek op 8 juni 2018, verzoeker op de hoogte heeft gesteld van het feit dat zijn verblijfstoestand werd heronderzocht, dat de mogelijkheid bestond dat hij niet langer in het Rijk zou mogen verblijven en dat hij de kans kreeg om inlichtingen of documenten te verstrekken die verweerder ertoe zouden kunnen brengen geen jegens hem nadelige beslissing te nemen. Verzoeker heeft aangegeven de door verweerder ter beschikking gestelde vragenlijst niet onmiddellijk te willen invullen. Hij gaf aan dat hij eerst contact wou nemen met een advocaat of een maatschappelijk assistent. Verzoeker werd op de hoogte gesteld van het feit dat van hem werd verwacht dat hij binnen een termijn van vijftien dagen eventuele nuttige inlichtingen en documenten zou overmaken.

Verzoekers uiteenzetting dat hij initieel aangaf dat hij bereid was om, na consultatie van een advocaat of een sociaal assistent, de hem overhandigde vragenlijst in te vullen doet geen afbreuk aan de correctheid van verweerders vaststelling dat hij niet onmiddellijk gevolg gaf aan het verzoek om de vragenlijst in te vullen en dat hem duidelijk werd meegedeeld dat hij binnen een termijn van vijftien dagen de ingevulde vragenlijst en eventuele nuttige stavingstukken diende over te maken. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat verweerder verzoeker meedeelde dat hij, gedurende de periode dat hij was opgesloten, alle relevant geachte informatie in de gevangenis kon overhandigen aan de griffie. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker verweerder, binnen de vooropgestelde termijn, in het bezit stelde van de ingevulde vragenlijst of van bijkomende inlichtingen of overtuigingsstukken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift allerhande inlichtingen verstrekt en poogt deze te staven door het neerleggen van stukken, dient erop te worden gewezen dat de Raad zich bij het beoordelen van de regelmatigheid van een beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoeker diende, overeenkomstig artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, de nuttig geachte stukken over te maken binnen een termijn van vijftien dagen vanaf de ontvangst van het schrijven waarmee verweerder hem uitnodigde om dit te doen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat deze termijn in casu niet kon volstaan en dat omstandigheden eigen aan zijn geval vereisten dat deze termijn werd verlengd. Hij houdt, gezien hem de kans geboden werd om gedurende een periode

van vijftien dagen alle door hem relevant geachte inlichtingen en stukken aan verweerder ter kennis te brengen, onterecht voor dat hij niet op een rechtmatige manier werd gehoord.

Een schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.2. Verzoeker betoogt, in tweede instantie, dat verweerder hoe dan ook rekening dient te houden met de bepalingen van artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet legt verweerder de verplichting op om, indien hij een beslissing tot beëindiging van verblijf neemt, rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker opnieuw duidt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de stukken die hij voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt kan het, met verwijzing naar de bespreking van het vorige onderdeel van het middel, volstaan te herhalen dat deze stukken niet dienstig kunnen worden aangevoerd daar zij niet aan verweerder ter kennis werden gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder heeft verder duidelijk de duur van verzoekers verblijf in het Rijk bij het nemen van zijn beslissing betrokken. Hij heeft namelijk gemotiveerd dat verzoeker het overgrote deel van zijn leven in een ander land heeft verbleven en dat er geen informatie of elementen zijn waaruit een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving blijkt. Hierbij heeft verweerder nog bijkomend geduid dat het loutere feit dat verzoeker bijna zes jaar in België verblijft op zich niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er sprake is van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. Verweerder heeft tevens benadrukt dat het feit dat verzoeker twee correctionele veroordelingen opliep het tegendeel aantoonde.

De correctheid van de vaststelling dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing geen documenten overmaakte waaruit blijkt dat hij een van de landstalen machtig is, dat hij geen bewijzen van een tewerkstelling aanbracht en dat hij ook geen attest van inburgering voorlegde kan niet worden weerlegd door bij het verzoekschrift alsnog stukken te voegen die erop zijn gericht de voorheen gevraagde bewijzen te leveren.

Ter terechtzitting stelt verzoeker nog dat verweerder, ook zonder dat hiertoe een bewijsstuk inzake het volgen van een opleiding werd voorgelegd, had kunnen aannemen dat hij de Nederlandse taal machtig is, aangezien verweerder in deze taal met hem contacten onderhield. Deze vaststelling is evenwel niet van die aard dat kan worden besloten dat geen deugdelijke belangenafweging werd doorgevoerd en dat verweerder onterecht of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de duur van verzoekers verblijf en de eventueel tijdens dit verblijf in het Rijk opgebouwde banden geen redenen vormen om zijn verblijf niet te beëindigen.

Verweerder heeft verder in aanmerking genomen dat verzoeker geen verwanten in België heeft, doch dat hij wel nog familie in Afghanistan heeft. Deze vaststelling staat niet ter discussie.

Het staat, gezien de motivering van de bestreden beslissing, vast dat verweerder wel degelijk, op basis van de stukken waarover hij beschikte, een belangenafweging doorvoerde en oordeelde dat de inlichtingen waarover hij beschikte geen belemmering vormden om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker.

Daar verweerder zich rechtstreeks tot verzoeker heeft gericht en hem de mogelijkheid heeft gegeven om alle nuttige inlichtingen over te maken, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat, nu hij zelf niet reageerde, verweerder andere personen had dienen te contacteren om bijkomende informatie te verzamelen. Een dergelijke verplichting kan niet worden teruggevonden in artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet of in één van de andere door verzoeker aangehaalde bepalingen.

Een schending van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij enig gezinsleven in België heeft dat wordt geraakt door de bestreden beslissing en dat hij ook niet aantoonde dat verweerders belangenafweging wat betreft zijn privéleven

disproportioneel is. Verzoeker, die ondertussen opnieuw correctioneel werd veroordeeld – ditmaal tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens een moordpoging – toont door uiteen te zetten dat er documenten bestaan waarin hij op een positieve manier wordt omschreven en waaruit blijkt dat hij één landstaal spreekt niet aan dat hij belangrijke banden met België heeft en goed geïntegreerd is en dat verweerder onterecht oordeelde dat uit het feit dat hij verscheidene strafbare handelingen stelde een gebrek aan een doorgedreven integratie kan worden afgeleid. Verzoekers beschouwingen geven geen aanleiding tot het besluit dat zijn private belangen dienen te primeren op het algemeen belang dat is gediend met maatregelen die erop zijn gericht de openbare orde te beschermen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.2.4. Er blijkt niet dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de beschikbare stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

4.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.6. De Raad stelt vast dat verweerder, conform de wettelijke bepalingen, verzoeker de kans heeft geboden om de door hem als nuttig beschouwde documenten neer te leggen en dat hij, toen verzoeker in gebreke bleef om dit te doen, de reeds voorheen verzamelde inlichtingen in aanmerking heeft genomen alvorens de bestreden beslissing te nemen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat verzoeker het zorgvuldigheidbeginsel heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid inzake de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK